

TIHLE
ROYALOVÉ
VÁS
ZNIČÍ

erin watt

PROKLETÝ
PRINC

BARONET

Prokletý princ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Erin Watt

Prokletý princ – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PROKLETÝ
PRINC

PROKLETÝ PRINC

Cyklus Royalové 2

Erin Watt

Copyright © 2016. BROKEN PRINCE by Erin Watt

Translation © Zuzana Čalíková 2017

Cover Design by Meljean Brook

The moral rights of the author have been asserted.

ISBN tištěné verze 978-80-269-2250-6

ISBN e-knihy 978-80-269-2258-2 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2259-9 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2251-3 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Věnováno fanouškům,
kteří tuto sérii zbožňují stejně jako my.*

PODĚKOVÁNÍ

TUTO KNIHU BYCHOM nenapsaly, nedokončily ani nepřežily bez pomoci několika úžasných lidí.

Děkujeme betačtenářkám Margo, Jessice Clareové, Meljean Brookové, Natashe Leskiwové a Michelle Kannanové za hodnotné postřehy, povzbuzování, abychom se klidně utrhly ze řetězu, a za to, že si tuto knihu dvakrát přečetly!

Děkujeme naší publicistce Nině, která kvůli nám dře a díky níž všechno působí tak snadně.

Děkujeme Meljean Brookové za nádhernou obálku.

Nic a Tashe za všechnu jejich práci v pozadí.

Děkujeme autorkám a našim kamarádkám Jo, Kylie, Rachel, Sam, Ví a mnoha dalším za jejich podporu a nadšení pro Royaly.

Všem bloggerům a recenzentům děkujeme za to, že dál podporují tuto sérii a informují o ní.

Závěrem chceme říct, že jsme naprosto unesené všemi čtenáři, kteří se zamilovali do *Papírové princezny* a roznesli své nadšení po celém světě. Všechny amatérské obrázky a další díla inspirovaná Royaly jsou naprosto úžasná. Čtenáři sestavili mnoho seznamů hudby a věnovali svůj čas na sepsání a zveřejnění recenzí. Členové facebookové skupiny The Royal Palace nás baví každý den. Vdechli jste této sérii život a za to jsme vám nekonečně vděčné!

1. KAPITOLA

Reed

V DOMĚ JE TMA a ticho, když vejdu do kuchyně. Tenhle barák má skoro tisíc čtverečních metrů a nikdo v něm není. Usměju se. Bráchové jsou pryč, hospodyně taky a táta je kdovíkdě. Díky tomu máme já a moje holka celej dům Royalů jenom pro sebe.

Paráda!

Proběhnu kuchyní a po zadním schodišti vystoupám do patra. Snad na mě Ella čeká u sebe v posteli. V poslední době spává v jednom mým starým triku, v kterým je zatraceně sexy a roztomilá. A ještě lepší bude, když na sobě nebude mít *nic* než to triko... Přidám do kroku, minu svůj pokoj, pak Eastonův a Gidův, až dorazím k Elliným dveřím, který jsou k mému zklamání zavřené. Klepnu na ně, ale žádnou odpověď neslyším. Zamračím se, ze zadní kapsy vytáhnu mobil a napíšu jí.

Reed: Kde jsi, zlato?

Neodpoví mi. Poklepu telefonem o nohu. Asi si někam vyšla s tou svojí kamarádkou Valerií. To je vlastně dobře, protože by mi bodla sprcha, než za ní zajdu.

Kluci dneska u Wadea vyhulili tunu travky. Nechci Elle zasmradit pokoj.

Novej plán. Osprchovat, oholit, najít svou holku. Sundám si triko a s ním v ruce vejdu do svého pokoje, aniž bych se obtěžoval rozsvítit. Zuju si boty a dojdu ke dveřím koupelny.

Ucítím ji dřív, než ji uvidím.

Co to sakra...?

Do nosu mě udeří sladkej pach růží, z kterýho se mi zvedne kýbl. Otočím se k posteli. „To snad ne,“ zavrčím, když na matraci uvidím stín postavy.

Otráveně se vrátím ke dveřím a rozsvítím. Okamžitě toho zalituju, protože bledě žlutý světlo ozáří nahou ženu, s kterou nechci mít nic společného.

„Co tady sakra děláš?“ obořím se na Brooke.

Stydlivě se pousměje. „Chyběl jsi mi.“

Zírám na ni s otevřenou pusou. To myslí do prdele vážně? Rychle vykouknu do chodby, jestli se neblíží Ella. Potom zamírím k posteli.

„Vypadni,“ zavrčím a uchopím ji za zápěstí, abych ji vytáhl z postele. Sakra, teď budu muset rychle převlíknout povlečení, protože jestli něco smrdí hůř než tráva a zvětralý pivo, je to tátova bejvalka.

„Proč? Ještě nikdy sis nestěžoval.“ Olízne si červený rty. Asi to mělo působit svůdně, jenže mně se akorát obrátí žaludek. V mé skříni je hodně kostlivců, o kterých Ella nepotřebuje vědět. Z mnoha z nich by jí bylo akorát špatně. A tahle ženská patří mezi ně.

„Jasně si pamatuju, že jsem ti říkal, že se kurvy jako ty už nikdy ani nedotknu.“

Brooke povadne namyšlenej úsměv. „A já ti řekla, abys se mnou takhle nemluvil.“

„Budu si s tebou mluvit, jak budu chtít,“ odseknu. Znovu hodím pohledem po dveřích. Skoro se orosím

zoufalstvím. Musím odtud Brooke dostat, než se Ella vrátí.

Jak bych jí to vysvětlil? Všude po zemi leží pohozený Broočino oblečení – mrňavý minišaty, krajkový kalhotky, lodičky na vysokých podpatcích.

Moje boty se válí vedle jejích. Vypadá to tu, jako bych se na to chystali skočit.

Zvednu z podlahy Broočiny boty a hodím je na postel. „Je mi u prdele, o co ti jde. Vypadni odtud.“

Mrskne po mně boty zpátky. Podpatek jedný mě škrábne do hrudi, než spadne na zem. „Donuť mě k tomu.“

Chytnu se za zátylek. Nevím, co mám dělat. Leda ji popadnout a na férovku ji odtud vyhodit. Jenže jak bych to Elle vysvětlil, kdyby mě viděla, jak táhnu Brooke ze svého pokoje?

Čau, zlato. Vůbec si mě nevšímej. Jenom vynáším smetí. Víš, párkrát jsem se vyspal s tátovou holkou a teď, když se rozešli, se mi zase snaží dostat do kalhot. To není padlý na hlavu. Fakt ne. Domyslete si rozpačitý uchechtnutí.

Pevně sevřu ruce v pěst. Gideon mi vždycky říkal, že mám sebedestruktivní sklony, ale, bože, tohle je sebedestrukce na úplně novém levelu. Je to jenom *moje* vina. Dovolil jsem, aby mě vztek na tátu dohnal do postele týhle mrchy. Po tom, co udělal mámě, jsem si namlouval, že si zaslouží, abych mu na oplátku ohnul holku.

A teď se to obrátilo proti mně.

„Obleč se,“ zavrčím na ni. „My dva jsme spolu skončili –“ Zarazím se, když se z chodby ozvou kroky.

Uslyším svoje jméno.

Brooke nakloní hlavu. I ona to slyší.

Do prdele. Do prdele. Do *prdele*.

Ellin hlas je už u mých dveří.

„Panečku, Ella je doma,“ prohlásí Brooke, zatímco mi v uších hučí krev. „Mám pro vás oba pár novinek.“

Je to asi ta největší pitomost, jakou teď můžu udělat, ale hlavou mi běží akorát: *Naprav to*. Potřebuju tu ženskou odtud *dostat*.

Chytím Brooke za ruku, abych ji vytáhl z postele, jenže ta mrcha mě stáhne na matraci. Snažím se nedotknout jejího nahého těla, ztratím však rovnováhu. Využije toho a přivine se k mým zádům. Uslyším její tichej smích, když se mi svýma vylepšenýma prsama přitiskne ke kůži.

Bezmocně koukám, jak klika na dveřích klesá.

Brooke v tu chvíli zašeptá: „Jsem těhotná a je to tvoje.“

Cože?

Svět kolem mě se zastaví.

Dveře se otevrou. Před sebou uvidím Ellinu krásnou tvář. Dívám se, jak se její výraz mění z radosti v šok.

„Reede?“

Nedokážu se ani pohnout, mozek mi ovšem pracuje na plný obrátky, jak se snažím si vzpomenout, kdy jsme byli s Brooke naposledy spolu. Na svatýho Patrika. S Gidem jsme byli u bazénu. Opil se. I já jsem se opil. Něco ho naštvalo. Táta, Sav, Dina, Steve. Nerozuměl jsem mu.

Jako z dálky slyším Broočin smích. Vidím Ellin obličej, ale nevnímám ho. Asi bych měl něco říct, jenže mlčím. Mluvit nezvládám. Na to až moc panikařím. Moc přemýšlím.

Na svatýho Patrika... Vyšel jsem po schodech, padl do postele a probudil jsem se, když jsem na péru ucítil vlhký horký rty. Věděl jsem, že to není Abby, protože jsem to s ní ještě předtím ukončil, a ona navíc není ten

typ holky, co by se mi vkradla do ložnice. A kuřbu přece neodmítnu, ne?

Ella otevře pusou, něco říká. Neslyším to. Jsem v díře plný pocitu viny a odporu k sobě, v díře, z který se nedokážu vyhrabat. Jenom na ni zírám. Na svoji holku. Na tu nejkrásnější holku, jakou jsem kdy viděl. Nedokážu odtrhnout pohled od těch zlatých vlasů a velkých modrých očí, který mě prosí, abych jí to vysvětlil.

Řekněte něco, nařídím svým stávkujícím hlasivkám.

Moje rty se ani nepohnou. Na krku ucítím studený dotek a trhnu sebou.

Řekněte něco, sakra. Ať odtud neodejde –

Pozdě. Ella vylítne ze dveří.

Probere mě jejich hlasité bouchnutí. Teda napůl probere. Pořád se nedokážu pohnout. Sotva dýchám.

Svatýho Patrika... To bylo před víc než půl rokem. O těhotenství toho moc nevím, ale na Brooke nic vidět není. Takže ani náhodou.

Ani. Náhodou.

Ani. Náhodou. To. Není. Moje.

Vyletím z postele. Ruce se mi strašně třesou, když se vrhnu ke dveřím.

„Vážně?“ slyším za sebou Broočin pobavený hlas. „Jdeš za ní? Jak jí to chceš vysvětlit, brouku?“

Vztekle se k ní obrátím. „Přísahám Bohu, ženská, jestli nevypadneš z mého pokoje, vynesu tě odtud v zubech!“ Táta vždycky říkal, že muž, kterej vztáhne ruku na ženu, jí nesahá ani po kotníky. Nikdy jsem proto ženu neuhodil. Nikdy jsem ani neměl nutkání to udělat, dokud jsem nepoznal Brooke Davidsonovou.

Z mé výhrůžky si nic nedělá. Dál si mě dobírá a nahlas říká všechno, čeho se bojím. „Jaké lži jí napovídáš? Že ses mě nikdy ani nedotkl? Že jsi mě nikdy nechtěl? Co myslíš, že ta holka udělá, až zjistí, že jsi

spal s tátovou přítelkyní? Myslíš, že tě i pak bude chtít?“

Zadívám se k teď už prázdným dveřím. Z Ellina pokoje se ozývají tlumené zvuky. Nejradši bych se za ní rozběhl, ale nemůžu. Ne dokud je Brooke pořád v domě. Co kdyby odtud vyběhla nahá a začala by rozkřikovat, že čeká moje dítě? Jak bych to Elle vysvětlil? Jak by mi mohla uvěřit? Musím odtud Brooke dostat, než se vydám za Ellou.

„*Vypadni!*“ Veškerou svoji frustraci obrátím proti Brooke.

„Nechceš nejdřív vědět, jestli to bude kluk, nebo holka?“

„Ne. Nechci.“ Sjedou pohledem její štíhlé nahé tělo. Břicho má trochu vyboulený. Zvedne se mi žaludek. Brooke by si nikdy nedovolila přibrat. Svůj vzhled používá jako zbraň. Takže ta mrcha nelhala. Je těhotná.

To dítě ovšem není moje.

Možná je tátovo, ale moje *rozhodně* není.

Otevřu dveře a vyběhnu z pokoje. „Ello!“ zvolám. Nevím, co jí povím, ale cokoli bude lepší než nic. Pořád si nadávám, že jsem tak ztuhl. Bože, jsem fakt v prdeli.

Doběhnu ke dveřím jejího pokoje. Kouknu dovnitř, jenže tam není. Pak to uslyším – tichý vrnění motoru sportáku. V panice se rozběhnu po schodišti do haly. Brooke se nahoře zatím chechtá jak čarodějnice o Halloweenu.

Vrhnu se k hlavním dveřím. Zapomenu ale, že je zamčeno, a než odemknu, po Elle tu není už ani stopa. Určitě vyrazila po cestě tak rychle, jak jí to jenom motor dovolil. Do prdele.

Kamení pod chodidly mi připomene, že mám na sobě akorát kalhoty. Otočím se a schody tentokrát vezmu

po třech. Zarazím se, když se nad schodištěm objeví Brooke.

„To dítě není moje,“ zavrčím. Kdyby bylo, Brooke by tuhle kartu vytáhla už dávno, místo aby si ji schovávala právě na tuhle chvíli. „A pochybuju, že je tátovo, jinak by ses mi v pokoji nesvlíkala jak laciná štetka.“

„Otcem je ten, koho za otce označím,“ odpoví chladně.

„A důkaz?“

„Žádný důkaz nepotřebuju. Je to moje slovo proti tvému, a než přijdou výsledky testu otcovství, budu nosit prsten.“

„Hodně štěstí.“

Popadne mě za ruku, když se kolem ní pokusím protáhnout. „Nepotřebuju štěstí. Mám tebe.“

„Nemáš a nikdy jsi mě neměla.“ Setřesu ji. „Jedu najít Ellu. Zůstaň si tu, jak dlouho chceš. Skončil jsem s tebou.“

Její mrazivý hlas mě zastaví, než se stihnu vrátit do svého pokoje. „Když dokážeš Calluma přesvědčit, aby si mě vzal, všem povím, že to dítě je jeho. Jestli mi nepomůžeš, rozhlásím, že je tvoje.“

Zarazím se ve dveřích. „Test DNA dokáže, že moje není.“

„To možná ano,“ opáčí, „jenže ten test taky ukáže, že otcem je Royal. Tyhle testy neumí moc dobře rozlišit mezi příbuznými, zvláště ne mezi otcem a synem. I to bude ale stačit, aby Ella začala pochybovat. Takže se tě ptám, Reede, chceš, abych světu – a *Elle* – oznámila, že budeš taťka? Protože to klidně udělám. Když ovšem budeš souhlasit s mými podmínkami, nikdo se to nedozví.“

Zaváhám.

„Jsme domluveni?“

Zatnu zuby. „Když to udělám... Když tátovi...“ Přemýšlím, jak to podat. „Když se za tebe u táty přimluví, necháš Ellu na pokoji?“

„Co tím myslíš?“

Pomalou se k ní otočím. „Myslím tím, ty svině, že ať uděláš cokoli, nic z toho se nebude týkat Elly. Nepromluvíš s ní, ani jí nebudeš vysvětlovat tohle –“ Mávnu na její teď už zahalený tělo. „Usměješ se, pozdravíš, a to je všechno.“

Týchle ženský nevěřím, ale kvůli Elle – a ano, i kvůli sobě – jsem ochotnej s ní uzavřít obchod. V týchle špíně si ustlal táta, tak ať si do ní taky lehne.

„Domluveno. Zpracuješ svého otce a pak si můžete s Ellou žít šťastně až do smrti.“ Brooke se zasměje, když se skloní pro svoje boty. „*Jestli* ji dokážeš získat zpátky.“

2. KAPITOLA

O DVĚ HODINY POZDĚJI už magořím. Je po půlnoci, a Ella nikde.

Mohla by se už laskavě vrátit a začít na mě ječet? Chci, aby mi řekla, že jsem vůl, který jí za to nestojí. Chci ji vidět živou a zdravou, jak na mě chrlí oheň. Chci, aby na mě křičela, kopla do mě, praštila mě.

Potřebuju ji, sakra.

Zkontroluju mobil. Jsou to už celé hodiny, co odešla. Vytočím její číslo, ale jenom to zvoní a zvoní.

Zazvoní to ještě jednou a pak už spadnu do hlasovky.

Napíšu jí: **Kde jsi?**

Neodpoví.

Napíšu jí ještě jednou: **Táta má strach.**

Lžu, protože doufám, že aspoň na tohle odpoví, jenže můj mobil dál mlčí. Možná si zablokovala moje číslo. Ta představa mě zabolí, ale není to zas tak pitomej nápad, proto vpadnu do bráchova pokoje. Ella si nás nemohla zablokovat všechny.

Easton spí, mobil má na nočním stolku. Odemknu

ho a napíšu další zprávu. Eastona má ráda. Zaplatila jeho dluh. Eastonovi odpoví, ne?

Easton: Čau. Reed mi řekl, že se něco stalo. Jsi ok?

Nic.

Možná zastavila u kraje silnice a teď se prochází po pobřeží? Bráchův telefon si strčím do kapsy pro případ, že by se mu nakonec ozvala, a seběhnu do přízemí a na zadní terasu.

Na pláži není ani noha, proto běžím až k domu Worthingtonových o čtyři pozemky dál. Ani tam není.

Rozhlédnu se po kamenitém břehu, na oceán, a nic nevidím. Nikoho. V písku není ani stopa. Nic.

Zoufalstvím už pomalu panikařím. Rozběhnu se zpátky domů a nasednu do svého roveru. S prstem na tlačítku zapalování zabouchám pěstí do přístrojové desky. Mysli. Mysli. Mysli. *Mysli.*

Valerie. Určitě bude u Valerie.

Za deset minut zastavuju před Valeriiným domem, ale Ellin modrej kabriolet nikde nevidím. Nechám motor roveru běžet, vystoupím a vyběhnu po příjezdové cestě. Ani tam Ellino auto není.

Znovu se podívám na svůj mobil. Žádná zpráva. V Eastonově telefonu taky nic. Displej mi připomíná, že mám za dvacet minut trénink a že Ellu budou čekat v pekařství, kde pracuje. Obvykle jezdíme spolu. I když dostala auto – dárek od táty –, stejně jsme dál jezdili spolu.

Ella řekla, že to je proto, že nerada řídí. Já jí napovídal, že řídit ráno je nebezpečný. Lhali jsme si. Lhali jsme, protože ani jeden z nás nechtěl přiznat pravdu: nedokázali jsme si odolat. Teda aspoň u mě to tak bylo. Od chvíle, kdy vešla do dveří s těma svýma obrovskýmá očima a plná ostražitý naděje, jsem se od ní nedokázal držet stranou.

Můj instinkt mi napovídal, že s ní budou problémy. Můj instinkt se mýlil. Nebyly s ní problémy. Jenže se mnou ano. Pořád jsou.

Reed Ničitel.

To by byla parádní přezdívká, kdybych nestahoval ke dnu svůj i její život.

U pekařství, kam mezitím dojedu, je prázdné. Stačí pět minut bez přestávky bušit na dveře, aby se objevila zamračená majitelka – myslím, že se jmenuje Lucy.

„Otevíráme až za hodinu,“ oznámí mi.

„Jsem Reed Royal, Ellin...“ Co jsem? Její přítel? Nevlastní bratr? Co? „Kamarád.“ Sakra, nejsem ani to. „Je tu? Jde o rodinnou záležitost.“

„Ne, zatím nedorazila.“ Lucy se ustaraně zamračí. „Volala jsem jí, ale nezvedla mi to. Je to pracant. Říkala jsem si, že je možná nemocná a nemohla mi zavolat.“

Srdce mi poklesne. Ella nechyběla v pekařství ani jeden den, i když kvůli tomu musí vstávat za svítání, a pracuje skoro tři hodiny, než jí začne škola.

„Aha, dobře, tak to bude asi doma v posteli,“ prohodím a vycouvám.

„Počkejte,“ zastaví mě Lucy. „Děje se něco? Ví váš táta, že Ella odešla?“

„Ona ale neodešla,“ odpovím už na cestě k autu. „Je doma. Jak jste řekla, asi je nemocná. V posteli.“

Vyjedu z parkoviště a zavolám trenérovi. „Dneska trénink nestihnu. Rodinná záležitost,“ zopakuju výmluvu.

Trenérova sprostá slova ani nevnímám. Po chvíli se uklidní a poví mi: „Dobrá, synku. Zítra tě ale čekám na hřišti v plný parádě.“

„Ano, pane.“

Doma potom najdu naši hospodyni Sandru, která přijela, aby připravila snídani.

„Viděla jsi Ellu?“ zeptám se buclatý hnědovlásky.

„Ne.“ Sandra se podívá na hodiny. „Teď už obvykle bývá pryč. A ty taky, když už jsme u toho. Co se děje? Nemáš trénink?“

„Trenér měl nějaký rodinný problémy,“ zalžu. Jde mi to moc dobře. Je to moje druhá přírozenost. To se tak člověku stane, když lže každou hodinu každého dne.

Sandra sykne. „Doufám, že se mu nestalo nic vážného.“

„To i já,“ odpovím. „To i já.“

V patře zajdu do pokoje, kterej jsem měl zkontrolovat, než jsem odtud vyletěl. Možná se vrátila, zatímco jsem ji hledal. Jenže v Ellině pokoji je ticho. Postel má pořád ustlanou. Na stole ani smítko.

Podívám se i do její koupelny, ovšem je taky nektnutá. Totéž šatník. Všechno její oblečení visí na dřevěných ramínkách. Boty má vyrovnány na zemi. Je tu taky spousta neotevřených krabic a tašek s oblečením, který jí nejspíš vybrala Brooke.

Zaženu pocit provinilosti, že jí narušuju soukromí, a nakouknu do jejího nočního stolku – je prázdný. Už jednou jsem jí pokoj prohledával – to bylo ještě v době, kdy jsem jí nedůvěřoval. V nočním stolku si schovala sbírku básní a pánský hodinky. Stejný hodinky má i táta. Ty její patřily tátovu nejlepšímu kamarádovi Steveovi – Ellině biologickému otci.

Zastavím se uprostřed pokoje a rozhlídnu se. Není tu nic, co by prozrazovalo její přítomnost. Ani její mobil. Ani její kniha. Ani její... Sakra, to ne, její bágl je pryč.

Vyrazím z pokoje a proběhnu chodbou k Eastonovi.

„Easte, vstávej. Easte!“ vyštěknu.

„Co je?“ zasténá. „To už je čas vstávat?“ Pootevřem oči a zamžourá na mě. „Do prdele. Přijdu pozdě na trénink. Proč tam už nejsi?“

Vyletí z postele, ale já ho chytanu za paži, než stihne zmizet. „Nikam nejdeme. Trenér to ví.“

„Cože? Proč –“

„Na to teď zapomeň. Kolik jsi dlužil?“

„Cože?“

„Kolik jsi dlužil tomu bookmakerovi?“

Zírá na mě. „Osm táců. Proč?“

Rychle si to spočítám. „Takže Elle zbyly dva tisíce, počítám správně?“

„Elle?“ Zamračí se. „Co je s ní?“

„Asi zdrhla.“

„Kam?“

„Pryč. Utekla,“ zavrčím. Zvednu se z postele a přejdu k oknu. „Táta jí zaplatil, aby tu zůstala. Dal jí deset táců. Mysli, Easte. Našel sirotka, kterej se živil striptýzem. Musel jí zaplatit deset tisíc, aby tu s náma zůstala. Určitě jí chtěl platit každěj měsíc.“

„Proč odešla?“ zeptá se zmateně. Ještě napůl spí.

Dál zírám z okna. Však on to pochopí, až se probere.

„Co jsi provedl?“

Jo, tady to máme.

Podlaha zapraská, když se zvedne z postele. Slyším za sebou, jak si něco mumlá, zatímco se oblíká.

„To je fuk,“ odpovím netrpělivě. Otočím se k němu a povím mu, kde všude jsem ji hledal. „Kam myslíš, že šla?“

„Má dost na letenku.“

„Jenže je spořivá. Co tu byla, utratila sotva pár babek.“

Easton zamyšleně přikývne. Potom se na sebe podíváme a najednou, skoro jako bychom v naší rodině byli dvojčata my místo našich bratrů Sawyera a Sebastiana, vyhrkneme: „GPS.“

Zavoláme na servis monitorování polohy společnos-

ti Atlantic Aviation. Táta nechal do všech aut, který kdy koupil, nainstalovat sledovací zařízení. Ochotná asistentka nám poví, že nové Audi S5 parkuje u autobusového nádraží.

Ze dveří vyběhneme dřív, než nám stačí nadiktovat adresu.

„Je jí sedmnáct. Je asi takhle vysoká.“ Zvednu ruku k bradě, zatímco Ellu popisuju prodavačce jízdenek. „Blondýna. Modré oči.“ Oči jako Atlantik. Bouřkově šedý, studeně modrý, na sáhy hluboký. V těch očích jsem se už kolikrát ztratil. „Nechala si tu mobil.“ Ukážu jí svůj telefon. „Chceme jí ho vrátit.“

Prodavačka zamyšleně mlaskne. „No jistě. Spěchala, chtěla být co nejrychleji pryč. Koupila si lístek do Gainesvillu. Umřela jí babička, víte?“

Oba s Eastem přikýveme. „V kolik odjížděl její autobus?“

„Před několika hodinami. Teď už tam bude.“ Prodavačka si povzdechne a potřese hlavou. „Plakala, jako by měla zlomené srdce. Tohle se už v dnešní době moc nevidí – aby dětem tolik záleželo na prarodičích. Dojalo mě to. Bylo mi jí líto.“

East vedle mě sevře ruce v pěst. Sálá z něj vztek. Kdybychom byli sami, už bych měl jeho pěst v obličeji.

„Děkuju.“

„Není za co.“ Na rozloučenou nám kývne.

Vyjdeme z budovy a zastavíme se u Ellina auta. Napřáhnu ruku a Easton mi do ní vrazí náhradní klíče od jejího vozu.

Uvnitř najdu u řadicí páky klíčky a tu její sbírku básní, do který zastrčila papíry od auta. V přihrádce u spolujezdce leží její mobil. Všechny zprávy ode mě zůstaly nepřečtený.

Všeho se zbavila. Všeho, co mělo něco společného s Royalu.

„Musíme do Gainesvillu,“ prohlásí Easton.

„Já vím.“

„Povíme to tátovi?“

Kdybysme o tom řekli Callumu Royalovi, půjčil by nám letadlo. Byli bysme tam za hodinu. V opačném případě by nás čekalo šest hodin v autě.

„Nevím.“ To nutkání najít ji trochu polevilo. Ví, kde je. Můžu se k ní dostat. Jenom potřebuju vymyslet, jak k tomu přistoupit.

„Co jsi provedl?“ zeptá se brácha.

Na nenávist, která z něj sálá mým směrem, nejsem připravenej, proto mlčím.

„Reede.“

„Přistihla mě s Brooke,“ odpovím chraplavě.

To už na mě zírá s otevřenou pusou. „S Brooke? S tátovou Brooke?“

„Jo.“ Přinutím se na něj podívat.

„Děláš si *prdel*? Kolikrát sis to s Brooke rozdál?“

„Párkrát,“ přiznám. „Ale ne v poslední době. A už vůbec ne včera večer. Ani jsem se jí nedotkl, Easte.“

Zatne zuby. Nejradši by mě praštil, jenže to neudělá. Ne na veřejnosti. Vyslechl si od mámy totéž co já. *Nesmíte pošpinit jméno Royalů, chlapci. Pověst je snadné zničit, ale vybudovat ji je mnohem těžší.*

„Měli by tě pověsit za koule do průvanu.“ Plivne mi k nohám. „Jestli Ellu nenajdeš a nepřivedeš domů, udělám to sám.“

„To je rozumný.“ Snažím se zůstat klidný. Nemá cenu se rozčilovat. Nemá smysl převrátit tohle auto naruby. Je zbytečný začít rvát, i když bych nejradši otevřel pusou a vykřičel ze sebe všechen vztek a nenávist k sobě.

„Rozumný?“ Znechuceně si odfrkne. „Takže je ti u prdele, že je Ella v nějaký díře, kde ji osahávají ožralové?“

„Umí se o sebe postarat. Určitě je v bezpečí.“ Ta slova jsou tak směšná, až se z nich skoro pozvracím. Ella je nádherná holka a je sama. Kdo ví, co by se jí mohlo stát. „Chceš odvízt její auto domů, než vyrazíme do Gainesvillu?“

Easton na mě jenom zírá.

„Co zas?“ zeptám se netrpělivě.

„Jasně, proč ne?“ Vytrhne mi klíčky z ruky. „Co vlastně sejde na tom, že je to sedmnáctiletá kočka, která tam někde venku pobíhá sama jenom s dvěma tácy v hotovosti?“ Ruce se mi sevrou v pěst. „Žádněj feťák sjetej koksem se na ni přece nepodívá a nepomyslí si: ‚Hele, s ní to bude snadný. Metr šedesát, váží míň než moje noha, ta se mi neubrání.‘“ Nemůžu dýchat. „Vsaďím se, že každěj chlap, na kterýho narazí, bude mít určitě jenom ty nejlepší úmysly. Jasně že se nenajde nikdo, kdo by ji odtáhl do zapadlý uličky a vojel ji, až by –“

„Drž do prdele hubu!“ zařvu.

„No konečně.“ East vyhodí ruce do vzduchu.

„Co tím myslíš?“ Skoro už sípám vztekem. Z představy, kterou mi tu Easton vykreslil, mám chuť proměnit se v Hulka, doběhnout do Gainesvillu a ničit všechno, co mi přijde do cesty, dokud ji nenajdu.

„Celou dobu se chováš, jako by pro tebe nic neznamenala. Možná že jsi z kamene, ale mně na Elle záleží. Ona... Ona nám přinesla spoustu dobrýho.“ Jeho smutek je skoro hmatatelný.

„Já vím.“ Slova ze sebe musím páčit. „Já vím, sakra.“ Hrdlo se mi sevře tak, až to skoro bolí. „Ale my... *my* jí nic dobrýho nepřinesli.“

Gideon, náš starší bratr, se mi to snažil říct už od samýho začátku. *Drž se od ní dál. Nepotřebuje, aby ji naše problémy stáhly ke dnu. Neznič ji, jako jsem já zničil –*

„Co tím jako myslíš?“

„To, co říkám. Jsme jako jed, Easte. Všichni do jednoho. Já spal s tátovou přítelkyní, abych mu oplatil to, jak hrozně se choval k mámě. Dvojčata se zapletla do věcí, o kterých snad ani nechci vědět. Tobě se hazard vymkl z rukou. Gideon je –“ Zarazím se. Gid teď přežívá ve vlastním pekle, ale o tom Easton nepotřebuje vědět. „Všichni do jednoho jsme úplně zvrácený, brácho. Bez nás je jí možná líp.“

„To není pravda.“

Jenže já si myslím, že je. Nic dobrýho jsme jí nepřinesli. Ella chtěla jenom normální, obyčejný život. Ten v domě Royalových nenajde.

Kdybych nebyl takovej sobec, nechal bych ji jít. Přesvědčil bych Easta, že pro Ellu je nejlepší, když od nás bude co nejdál.

Jenže místo toho mlčky přemýšlím, co jí řeknu, až ji najdeme.

„Jdeme. Mám nápad.“ Otočím se a vydám se zpátky k nádraží.

„Myslel jsem, že pojedeme do Gainesvillu,“ slyším za sebou mumlat Easta.

„Tohle nám cestu ušetří.“

Namíříme si to rovnou ke kanceláři ostražky. Bezpečákovi podstrčím sto babek, aby nám ukázal nahrávky z Gainesvillu. Chlap přetočí záznam až na okamžik, kdy tam zastaví autobus z Bayview. Srdce se mi sevře, když si prohlídnu všechny pasažéry. A potom mi klesne až do žaludku, když mi dojde, že mezi nimi Ella není.

„Jak to?“ vyhrkne East, když o deset minut později vyjdeme z nádraží. „Ta prodavačka přece říkala, že Ella v tom autobusu bude.“

Zatnu zuby tak, že ta slova ze sebe skoro nevycedím. „Asi vystoupila na jiný zastávce.“

Vrátíme se k roveru a nasedneme. „Co teď?“ zeptá se brácha a zlověstně se na mě zadívá.

Prohrábnu si vlasy. Mohli bysme zajet na každou zastávku, kde ten autobus stavěl, ale to by asi k ničemu nevedlo. Ella je chytrá a je zvyklá utíkat, zvyklá stěhovat se od města k městu a v každém si vybudovat nový život. Naučila se to od mámy.

Žaludek se mi znovu sevře, když mě něco napadne. Snad nechce zas pracovat ve stripklubu? Víím, že Ella udělá všechno, co bude potřeba, aby přežila, ale z představy, že se bude svlíkat před bandou slizkejch úchylů, se mi vaří krev.

Musím ji najít. Jestli se jí něco stane, protože jsem ji od sebe odehnal, neodpustím si to.

„Pojedeme domů,“ oznámím.

Bratra to zarazí. „Proč?“

„Táta si platí soukromýho detektiva. Ten ji najde mnohem rychleji než my.“

„Táta se zblázní.“

Nepovídej. Poperu se s tím, jak nejlíp umím, ale teď je nejdůležitější najít Ellu.

3. KAPITOLA

PŘESNĚ JAK PŘEDPOKLÁDAL Easton, táta začne běsnit, když mu povíme, že Ella zmizela. Nespal jsem už víc než dvacet čtyři hodin a jsem k smrti utahanej. Moc unavenej na to, abych dneska řešil ještě jeho.

„Proč jste mi o tom *sakra* neřekli dřív?“ vybuchne otec. Přejíždí po obrovským obýváku v sídle a jeho boty za tisíce dolarů pleskají o naleštěnou dřevěnou podlahu.

„Mysleli jsme, že ji najdeme sami,“ přiznám neochotně.

„Jsem její zákonný opatrovník! Měli jste mi o tom říct.“ Táta si ztěžka povzdechne. „Co jsi provedl, Reede?“

Zaboří do mě rozzuřený pohled. Nedívá se na Easta ani na dvojčata, která sedí na pohovce, na obličejích tentýž ustaranej výraz. Nedivím se, že táta hodil vinu na mě. Ví, že mě moji bratři uznávají jako vůdce, že jsem jedinej Royal, kterej mohl Ellu odehnat.

Polknu. Sakra. Nechci, aby věděl, že jsme si s Ellou něco začali jemu pod nosem. Chci, aby ji našel, a ne

ho rozptylovat novinkami o tom, jak si jeho syn začal s jeho novou svěřenkyní.

„Reed za to nemůže.“

Eastonovo tichý doznání mi naprosto vyrazí dech. Ohlídnu se na bratra, ten se však dívá na tátu.

„Odešla kvůli mně. Nedávno jsme narazili na mého bookmakera – dlužil jsem mu nějaký prachy – a Ella se vyděla. Ten chlap není zrovna přátelskej, jestli víš, co tím myslím.“

Žila na tátově čele zřejmě co nevidět praskne. „Tvého *bookmakera*? Ty už v tom zase jedeš?“

„Mrzí mě to.“ Easton pokrčí rameny.

„Tebe to mrzí? Zatáhl jsi Ellu do svých problémů a vydělil jsi ji tak, že utekla!“

Táta vyrazí po mém bráchovi, proto mu okamžitě vstoupím do cesty.

„East udělal chybu,“ prohlásím. Na bratra se nepodívám. Za to, že to vzal na sebe, mu poděkuju až později. Teď musíme tátu uklidnit. „Je ale po všem. Už se stalo, chápeš? Teď je hlavní, abysme ji našli.“

Tátovi poklesnou ramena. „Máš pravdu.“ Přikývne a pak rozhodně prohlásí: „Zavolám svému soukromému vyšetřovateli.“

Bez dalšího slova vyrazí z obýváku. Chodbou se nesou jeho těžké kroky. O chvíli později slyšíme, jak bouchnou dveře jeho pracovny.

„Easte,“ spustím.

Naštvaně se na mě podívá. „Kvůli tobě jsem to neudělal. Řekl jsem to kvůli ní.“

Hrdlo se mi sevře. „Já vím.“

„Kdyby se to táta dozvěděl...“ Odmlčí se a ostražitě se ohlédne na dvojčata, která zatím mlčela. „Rozptýlilo by ho to.“

„Myslíš, že ten chlap Ellu najde?“ zeptá se Sawyer.

„Jo,“ odpovím s jistotou, kterou necítím.

„Jestli použije doklady svý mámy, rozhodně ji najdeme,“ ujistí East našeho mladšího bratra. „Pokud ovšem přijde na to, jak doklady padělat...“ Ramena mu rezignovaně poklesnou. „Nevím.“

„Nemůže se schovávat donekonečna,“ namítne Seb.

Ale jo, může. Dokáže se o sebe postarat. Jestli se Ella rozhodne skrývat co nejdýl, taky to udělá.

V kapse mi zabzučí mobil. Rychle ho vytáhnu, ale textovku mi poslal někdo, o kom bych nejradši už nikdy neslyšel. Zvedne se mi žaludek, když na displeji uvidím jméno Brooke.

Brooke: Sojka práskačka mi prozradila, že vaše princezna zmizela.

„Ella?“ zeptá se Easton s nadějí.

„Brooke.“ Její jméno mi skoro spálí jazyk.

„Co chce?“

„Nic,“ odpovím, když mi od ní přistane v mobilu další zpráva.

Brooke: Callum musí být bez sebe. Chudáček. Asi by ho měl někdo utěšit.

Zaskřípám zuby. Dává mi to sežrat.

Při tom našem zběsilým pátrání po Elle jsem nemyslel na Broočino těhotenství ani na dohodu, kterou jsem s ní včera večer uzavřel. Teď už to ale ignorovat nemůžu, protože přichází další zprávy.

Brooke: Máš práci, Reede.

Brooke: Slíbil jsi to.

Brooke: Odpověz, ty jeden mrňavej zmetku!

Brooke: Chceš, aby mamča spustila rodeo? To chceš?

Ježíši, na tohle teď nemám. Přinutím se odpovědět.

Reed: Klidni hormon. Promluví s ním.

„Co chce?“ zeptá se Easton znova, tentokrát víc našťvaně.

„Nic,“ zopakuju svoji odpověď. Potom ho i s dvojčaty nechám v obýváku a odtáhnu k tátově pracovně.

Nechce se mi do toho. Fakt se mi do toho nechce.

Zaklepu na dveře.

„Co chceš, Reede?“

„Jak víš, že to jsem já?“ zeptám se, když otevřu dveře.

„Protože když je Gideon pryč, velíš svým bratrům ty.“ Táta do sebe hodí sklenku skotský a už se zas natahuje po flašce. A pak se můžu divit, proč nedokážu od alkoholu odtrhnout Easta.

Povzdechnu si. „Měl bys zavolat Brooke.“

Táta, kterej si právě dolívá skotskou, ztuhne.

Jo, slyšels správně, táto. A upřímně, sám nevěřím vlastním uším.

Neodpoví, proto se přinutím dodat: „Až Ellu najdeš, budeme potřebovat pomoc. Někoho, kdo nám to s ní usnadní.“ Skoro se těmi slovy zadusím. „Ženskou ruku, dalo by se říct. Ella si byla se svojí mámou blízka. Možná kdyby tu byla Brooke častěji, Ella by neodešla.“

Táta se zamračí. „Měl jsem za to, že Brooke nenávidíš.“

„Kolikrát chceš, abych přiznal, že jsem pitomej?“ Nahodím zmučený úsměv.

Pořád jsem ho nepřesvědčil. „Chce svatbu. Na to se zatím necítím.“

Díkybohu. Takže chlast mu nevymazal *všechn* zdravej úsudek.

„Nemusíš si ji brát. Jenom...“ Stisknu rty. Tohle je zatraceně těžký, ale řeknu to, protože jsem uzavřel dohodu. Nemůžu dovolit, aby Brooke rozhlašovala, že to d'áblovo sémě je ve skutečnosti moje. „Jenom chci, abys věděl, že mi nevadí, když s ní zůstaneš. Hele,

chápu to. Všichni potřebujeme někoho, na kom nám záleží. A komu záleží na nás.“

To je fakt. Ellina láska mě přiměla věřit, že můžu být lepší člověk.

„To je od tebe velkorysé,“ odpoví táta unaveně. „Asi máš pravdu.“ Zvedne sklenku plnou whisky. „Najdeme ji, Reede.“

„To doufám.“

Ztuhle se na mě usměje a já vycouvám z pracovny. Když se za mnou dveře zavřou, slyším ho, jak telefonuje. „Brooke, tady Callum. Máš chvíli?“

Rychle jí pošlu textovku.

Reed: Hotovo. O dítěti mu neříkej. To ho jenom rozptýlí.

Odpoví mi smajlíkem se zdviženými palci. Do prstů se mi zařízne kovovej kryt mobilu, když ho pevně sevřu. Mám co dělat, abych se nepozvracel.

4. KAPITOLA

„REEDE.“ U ŠKOLY MĚ dožene Valerie Carringtonová, chladnej říjnověj vítr jí nadzvedává po bradu dlouhý vlasy. „Počkej.“

Neochotně se zastavím a otočím se. Propálí mě pár tmavejch očí. Val je mrňavá jak trpaslík, ale vynahrazuje si to svojí razancí. Někdo takovej by se nám ve fotbalovým týmu hodil do útoku.

„Jdu pozdě na trénink,“ oznámím.

„To je mi fuk.“ Založí si paže na hrudi. „Přestaň to na mě hrát. Jestli mi hned nepovíš, co je s Ellou, přísahám, že zavolám poldy.“

Jsou to dva dny, co Ella zmizela, a soukromej detektiv se nám zatím neohlásil. Táta nás nutí chodit do školy, jako by se nic nedělo. Řediteli oznámil, že Ella je nemocná, proto totéž povím Val. „Je nemocná.“

„Kecy!“

„Je.“

„Tak proč za ní nemůžu? Proč mi nenapíše, ani mi nezvedá telefon? Přece nemá choleru! Má chřipku – a na to existuje očkování. Může přece vídat kamarády.“